

De put gedempt Het Kalf gered

[omsHeerenhuis oktober 1978]

D.C.O.

oo00oo

*ds. CA. Korevaar "Waarheidsvriend" 21-9-'78
heeft nagedachtenis geschreven*

DE PUT GEDEMPT. HET KALF GERED.

In één van de kerkelijke bladen las ik een artikel dat me ontroerde. Sommigen zullen het artikel gelezen hebben. Anderen niet. Graag maak ik een plaats vrij in ons blaadje. Niet om de bijzonderheid van de mens..maar om het wonder van de God van de Kalveren. Er staat geschreven: [Ik heb wel gehoord, dat zich Efraïm beklagt, zeggende: Gij hebt mij getuchtigd, en ik ben getuchtigd geworden als een ongewend kalf. Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de Heere, mijn God.] *Jeremia 31:18*

[Zekerlijk nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik mijzelf ben bekend gemaakt, heb ik op de heup geklopt, ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood geworden, omdat ik de smaadheid mijner jeugd gedragen heb.]

- Is niet Efraïm Mij een dierbare zoon? Is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstelijk aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de HEERE..... *Jeremia 31:18-20*

Op zijn ziekbed heeft Ds. Kalf nog een artikel geschreven voor het kerkblad van zijn laatste gemeente Wijnjewoude in Friesland.

Boven het artikel schreef hij de titel: "Kan ook een dominee zalig worden?"

We laten het artikel hier volgen:

X Dat is zo'n vreemde vraag nog niet. De dichter Dante schrijft hoe hij in de hel hooggeplaatste geestelijken, zelfs pausen zag. Nu is dat fantasie.

Maar zelf vroeg ik vaak, net als Paulus, aan de Heere, dat ik niet zelf verworpen zou moeten worden, terwijl ik het Evangelie aan zo vele anderen gepredikt heb.

Is dat niet om benauwd voor te wezen? Anderen te zien binnengaan in de eeuwige heerlijkheid. Jij er buiten voor eeuwig. En dat door eigen schuld. Ik heb als jongen van 18 jaar de schrik van mijn leven gehad.

Ik kon geweldig schaatsenrijden en was, veel te gauw in m'n eentje, heerlijk aan de gang op de Breek, uitgebreide plassen en meren in Noord-Holland, bij Landsmeer. Plotseling brak het ijs, ik klampte me vast aan de randen, maar die brokkelden af, zwemmen kon ik als de beste. Maar mijn zware kleren en schaatsen belemmerden me. En...ik kon niet op de rand komen. In doodsnoed schreeuwde ik over die verlaten vlakke. Ver weg, aan de Dorijstraat zag een vrouw bij het dekenschudden uit het bovenste raam, een zwart stipje. Ze waarschuwde. Mannen kwamen met touwen en ladders. Met moeite werd ik gered. Thuis gekomen vertelde ik eerst niets. Maar mijn moeder zag ineens dat ik vreemde kleren aanhad. Toen veranderde mijn hart. Ik was als gymnasiast opstandig en wild. Liep de vergaderingen van de vrijdenkerij af. Wou, tot verdriet van mijn moeder, niet ter kerk. Ik zocht God. Kwam terug op het pad waar mijn opvoeding me had gezet. Ik dacht: Nu ben ik bekeerd.

Maar wat kwam daarna? Zoveel goddeloosheid,

Op zijn ziekbed heeft Ds. Kalf nog een artikel geschreven voor het kerkblad van zijn laatste gemeente Wijnjewoude in Friesland.

Boven het artikel schreef hij de titel: "Kan ook een dominee zalig worden?"

We laten het artikel hier volgen:

X Dat is zo'n vreemde vraag nog niet. De dichter Dante schrijft hoe hij in de hel hooggeplaatste geestelijken, zelfs pausen zag. Nu is dat fantasie.

Maar zelf vroeg ik vaak, net als Paulus, aan de Heere, dat ik niet zelf verworpen zou moeten worden, terwijl ik het Evangelie aan zo vele anderen gepredikt heb.

Is dat niet om benauwd voor te wezen? Anderen te zien binnengaan in de eeuwige heerlijkheid. Jij er buiten voor eeuwig. En dat door eigen schuld. Ik heb als jongen van 18 jaar de schrik van mijn leven gehad.

Ik kon geweldig schaatsenrijden en was, veel te gauw in m'n eentje, heerlijk aan de gang op de Breek, uitgebreide plassen en meren in Noord-Holland, bij Landsmeer. Plotseling brak het ijs, ik klampte me vast aan de randen, maar die brokkelden af, zwemmen kon ik als de beste. Maar mijn zware kleren en schaatsen belemmerden me. En...ik kon niet op de rand komen. In doodsnood schreeuwde ik over die verlaten vlakte. Ver weg, aan de Dorijstraat zag een vrouw bij het dekenschudden uit het bovenste raam, een zwart stipje. Ze waarschuwde. Mannen kwamen met touwen en ladders. Met moeite werd ik gered. Thuis gekomen vertelde ik eerst niets. Maar mijn moeder zag ineens dat ik vreemde kleren aanhad. Toen veranderde mijn hart. Ik was als gymnasiast opstandig en wild. Liep de vergaderingen van de vrijdenkerij af. Wou, tot verdriet van mijn moeder, niet ter kerk. Ik zocht God. Kwam terug op het pad waar mijn opvoeding me had gezet. Ik dacht: Nu ben ik bekeerd.

Maar wat kwam daarna? Zoveel goddeloosheid,

ongerechtigheid, losbandigheid, niet te beschrijven.

Weer werd een halt mij toegeroepen. Theologie studeerde ik al; eerst deed ik oude talen, Latijn en Grieks. Ik was erg jong al student. Via veel innerlijke strijd kwam ik tot geloofsbelijdenis. Wat was ik daar ernstig mee bezig. En de eerste keren dat je Avondmaal vierde. Om nooit te vergeten. In de Amstelkerk, waar ds. J.H.F. Remme voorging. We zongen Ps. 43: Dan klimt mijn bange ziel gereeder ten berge van Uw heiligheid.. Hoeveel indrukken. Hoeveel ervaring. In mijn eerste gemeente een ernst en een ijver. Daar op een onverwacht moment besefte ik voor het eerst: Wat zal het zijn als je nu voor God moet komen? Voor eeuwig verloren? Een benauwdheid. De angst der hel. Daarna de jaren van een erg druk domineesleven. Oorlogstijd. Werk in grote steden Rotterdam en Amsterdam. Toen het heerlijke, maar veel tijd eisende Bennebroek bij Haarlem. Wat ik wel schrijven mag uit al die jaren: hoe heeft God mij zien zwerven, dwalen, zondigen. O, niet om te vertellen.

En hoe heeft de Heere dat goddeloze mannetje toch geduld. Vastgehouden. Niet opgeroepen. Vorig jaar, toen ik voor die grote operatie lag, kwam alles bij me boven. De Heere bepaalde me bij mijn zonden. Ik kwam in de engte. Droefheid tot God. Radeloos.

Is er nog enig middel om de straf te ontgaan en weer tot genade te komen? Ineens hoorde ik duidelijk mij voorzeggen: Jezus, Middelaar Gods en der mensen..Dat zei ik telkens en telkens na. Later aanvankelijk hersteld, zoals we ten onrechte dachten, was ik diep dankbaar en wilde iedereen de dienst des Heeren aanprijzen. En toch...schrik niet: die bekering op jonge leeftijd, dat belijdenis doen, ernstige indrukken, zelfs die stem: Jezus, Middelaar Gods en der mensen, zijn geen grond om zalig te worden. Als we daarop bouwen, zullen we ons voor eeuwig hebben vergist. Denkt u dat eens in,

Dit heeft God mij bijgebracht: een sterk besef van mijn verlorenheid, mijn doemwaardigheid.

Al die zonden (en God ziet er veel meer in mij, dan ik ze ooit kan overzien), brachten me in een poel, een put, waar geen bodem in is. En maar zinken en denken: ben ik er nu nog niet? Nu, ik ben er niet en zal nooit op de bodem zijn. Eeuwig zinken.

En-net of er een zware kogel van boven af in de put werd neergelaten. Geen ontkomen meer. Voor altijd in de duisternis. En dat naar Gods heilig recht. Het moet maar echt voor je wezen. Denk aan de psalm: Ik schatte mij geheel verloren. Toen...En nu opgelet: Bij dat vreselijk besef: Ik kom nooit Gods koninkrijk binnen, bracht God mij te binnen: Jij, Henk Simon Jan, bent Gedoopt. Dat moest. Want dat duidt op jouw onreinheid; hoe vuil je bent van top tot teen. Dat je gewassen moet worden of anders: weggeworpen. In Adam al de verdoemenis onderworpen. En dat is zo. Ik doe niet alleen maar zonden. Ik ben zondaar. En dan daarachteraan heel mijn zondig leven met zijn afgrijselijke afgronden van gemeenheid en vuil.

Maar God zegt: Jij, zo vuil als je bent, bent gedoopt. Niet toevallig, dat jij uit die ouders geboren bent.

Jij wèl gedoopt, zovelen niet. Maar dat je gedoopt bent op zichzelf, dat redt je niet. Die doop is voor een verloren mens, die het bitter moest leren dat hij zijn zaligheid Buiten Zichzelf moet zoeken, een teken en zegel. Op naam. En je slaat maar met je vuist op tafel, in al je nood: Heere, ik ben gedoopt, want in die Doop betuigt de Drie-enige God dat Hij om je heen staat. Die drie heilige Personen, de Vader, de Zoon en de Geest staan om me heen, zodat ik wel in elkaar soms zakken kan, maar niet omkomen. Daar betuigt God de Vader: Ik richt een eeuwig verbond van genade met u op. Proef

elk woord daarvan. God richt dat op. Uit eigen beweging. Niet op mijn verzoek. Niet allereerst om mij te redden. Maar tot eer van Zijn Naam. Ik heb niets besloten, niets beslist, niets aangenomen. God kwam mij voor. Terwijl Hij weet wat voor één ik ben. Een eeuwig verbond der GENADE. Dat zegt dat van Zijn kant NIETS wordt verwacht. Geen ernst; geen goed kerkelijk leven en zo meer.

Alleen wel het oprecht bekennen van al mijn zonden. Hij zal als Vader mijn verzorger van alle goed zijn. Alle kwaad van mij weren. Of te mijnen beste keren...ik ben aangenomen tot een kind van Hem. Ik mag Hem de liefste naam geven. Als ik dat niet durf, zal de Heilige Geest net zo lang het mij voorzeggen tot ik zelf zeg: Abba, lieve Vader. Maar dit wonder is bewerkt, gewrocht, verricht. Hoor nou goed. Een ANDER heeft dit voor mij verdiend.

Zo zeker als ik gedoopt ben, mag ik, zondaar, in het geloof God aan Zijn belofte houden. Ook deze: God de Zoon verzegelt ons dat Hij ons wast met Zijn bloed van al onze zonden. Dat Hij ons inlijft in de gemeenschap van Zijn dood. En van Zijn opstanding. Zo, zodat ik van al mijn zonden BEVRIJD en rechtvaardig voor God gerekend wordt.

Nu zie ik Hem, die Hoge Zoon van God, die daarvoor Zich bekleedde met ons stof, ons vlees en bloed; mens is geworden. Om Zelf als mens te lijden, ja van God de Vader aan het kruis verlaten te worden. Om zo te dragen, mijn straf, mijn schuld, mijn vloek. Beladen met al die vuile zonden van mij, aan wie Hij toch zeker niets verplicht is. Eerder omgekeerd,

Nu zie ik Hem, gaande door het land, wonderen doende, heerlijke en bestraffende woorden richtende tot de mensen. Heel dat leven, en dan...dat einde op Golgotha. Hij, mij wassen, met Zijn bloed?

Ik kan er niet boven uit. Ik wou altijd zeker zijn van de bereidwilligheid van Jezus, om

niet alleen andere zondaren, maar zelfs mij te zaligen. En die zekerheid vond ik. Hier. In Gods belofte. In die belofte van het Evangelie, waar Gods woord vol van is.

Dus in de Bijbel, waaraan ik mij houden mag en moet. En dan het ONGETWIJFELD teken en zegel van de Heilige Doop. En niet minder van het Heilig Avondmaal.

Zo zeker als ik dat stukje brood gebroken zie en eet, zo zeker is Zijn lichaam voor mij verbroken en Zijn bloed voor mij gestort.

Dit, belooft de Heilige Geest, zal Ik u blijvend kunnen brengen. Ik kom in u wonen en leer u toeëigenen wat wij in Christus hebben. Dat heeft Hij mij geleerd. Het rijkste wat mij overkomen kon. Verzoend met God. Door de dood van Zijn Zoon. En daarvan zeker. Leg je hand op Zijn belofte. Op de Doop. Op naam gesteld. Dat is geen automatisme.

Dat automatisme let alleen op het gedoopt zijn en verwacht van dat teken zélf iets. IJdel, bedriegelijk geloof van duizenden. Want nu ben ik zeker, dat Christus gerechtigheid de mijne is. Niet door mijn aannemen ervan... Maar dank zij de zekere belofte des Heeren. Die ik in het geloof toeëigenen mag. Met een dappere greep. Alles alleen uit Hem.

In dat geloof word ik zalig. Al word ik nog zo bestreden. En al is mijn ziekte en pijn nog zo erg. Zodat Hij mij telkens weer onderworpenheid moet geven om eenswillend met de Heere te zijn. Maar boven het lijden van nu gaat de heerlijkheid uit van die wondere vrede, die God geeft aan mensen, naar Zijn eeuwig welbehagen. Uit vrije wil.

Maar wie ongewassen door het bloed van Christus het er op aan durft te laten komen, wordt voor eeuwig afgewezen. Uit genade zalig. Door het Lam dat ons kocht met Zijn bloed.

Het is alleen voor zondaars,
Waarvan ik de voornaamste ben.
Zaligheid, om niet over op te houden!

13-9-1978 → Luc. 23:43

Hsj. In de aankondiging van het overlijden van
ds. Kalf kon men lezen: Zo benauwd en ver-
loren als hij zich voelde tegenover de Heere
God bevestigde God Zelf de Doopbelofte aan
zijn hart, waarin Vader, Zoon en Heilige Geest
elk hun heerlijk aandeel opeisen aan het werk
om een verlorene te zaligen. God is goed voor
slechte mensen.

*wy steken thoest omhoog
en zullen d'ur kroon dragen D.C.O.
door u, door u alleen,*

oo00oo

om t'eenwiz wel behagen (man. Kalf. Wisscher)

K E R K E S P R A A K